

[Valdemar Thomsen.]

gennem Samarbejdet med Socialdemokratiet var i Færd med at tage Skade paa sin Sjæl, minder unægtelig ikke meget om den fordum store, store Kærlighed; den tyder paa, at Kærligheden er ved at kølnes, selv om det ærede Medlem Hr. Steen for et Øjeblik siden forsikrede om sin Tro paa et fortsat Samarbejde. Maaske dette Samarbejde, trods alt, kan fortsætte, maaske Stemmerne endnu en Gang kan holdes sammen, men det er langt fra tilstrækkeligt. Hvis ikke der er Tro og Tillid, for ikke at tale om Begjstring, til den Politik, der føres, og den Indsats, der øves, eller til det, som man har i Sinde at udrette, saa er det kun et Tidsspørgsmaal, naar Dødsklokkerne vil ringe over Regeringens Politik, hvis meget fremtrædende Træk for øvrigt bestaar i en Favorisering af Storindustrien og Højfinansens paa det arbejdende Folks Bekostning.

Skulde det nu, trods det ærede Medlem Hr. Steens Forhaabninger, gaa saadan, at de Resultater, der er opnaaet, kommer til at danne Afslutningen paa Samarbejdet mellem Socialdemokrater og Radikale, saa vil det blive en bitter Oplevelse for dem, som fik Magten, og som har Ansvar for de kummerlige Resultater, som vi til i Dag har set, og dobbelt bittert vil det selvfølgelig føles, fordi — og det maa dog staa de Herrer klart — de i saa Fald udelukkende har sig selv at takke for det.

Særlig opildnende kan det ikke virke, naar socialdemokratiske og radikale Vælgere, der kan tænke uden Avisernes Pegepind, Gang paa Gang maa erkende, at Regeringens Løfter staa til dens Handlinger som Nat til Dag. En Mand, der siger eet, men gør noget andet; er der ingen, der i Længden kan have Tillid til, og paa samme Maade med en Regering: Det nytter ikke med nok saa mange gode Forsætter og rige Løfter, naar ikke de giver sig Udslag i Handling. Det kan jo kun, som det altsaa er godt paa Veje til, vække Mistillid, naar det Tid efter anden viser sig, at Regeringen og dens Medlemmer vel siger det rigtige, men gør det gale. Maa jeg i denne Forbindelse minde om Udtalelser ved Socialdemokratiets Odensestævne i Sommer. Meningen med dette Stævne maatte være — hvis der overhovedet var nogen Mening med det —, at man over for alt Folket vilde angive den Linie, som er Partiets, og som er Demokratiets. Stort set sagde man ved denne Lejlighed, som for øvrigt saa ofte før, det rigtige, men hvad nytter det, naar

man nu, da Handlingens Time er inde, fortsætter med at gøre det gale?

Til Belysning af det, jeg her er inde paa, vil jeg fremhæve enkelte karakteristiske Udtalelser fra Stævnet i Odense. Landbrugsministeren lagde for og fastslog den gamle Sandhed om, at Bondens Ulykke er alles Ulykke, og han forsikrede, at Arbejderne allerede har erfaret, hvilken Betydning Landbruget har for Landet i sin Helhed. Det er jo saa sandt, saa sandt, det, Landbrugsministeren her siger, men hvorfor gør saa den samme Landbrugsminister ikke Forsøg paa at bringe Bondens, hans egne Kollegers Ulykke til Ophør? Og det kan vel nok siges at være en Ulykke for et Erhverv, at det gennem mange Aar har været een stor Underskudsforretning, og at der selv for det nu sidst afsluttede Aar, med stor Høst og forholdsvis gode Priser, er et Underskud, der andrager 13 Kr. pr. ha. Der var intet i Statsministerens Aabningstale, der tydede paa en afgørende Ændring i dette Forhold, endskønt man dog maa være klar over, at indeværende Regnskabsaar, takket være Kvægpest, der vil gaa over Landet, og takket være de stigende Udgifter, vil blive endnu daarligere end det Aar, for hvilket Resultatet nu foreligger.

Hvorfor tager man ikke Konsekvensen af de gode Erfaringer, som saavel Norge som, maaske navnlig, Sverige har gjort? Hvad er Aarsagen til, at man ikke her i vort Land følger den Anvisning, som Statsminister Johan Nygaardsvold gav ved Stævnet i Odense, idet han stærkt pointerede, at Fremgang kun vindes gennem Forstaaelse, gennem Samvirke og Samarbejde, og at man umuligt — der var Statsminister Nygaardsvolds Ord — kan bekæmpe Arbejdsløshed uden gennem bedre Kaar for Landbruget; en Politik efter disse Linier er, sagde Hr. Nygaardsvold, ikke alene til Gavn for det arbejdende Folk, men for hele Landet. Og samme Tone, altsaa den helt rigtige, gik i forstærket Grad gennem det, som den svenske Statsminister Per Albin Hansson gav Udtryk for gennem de gode Erfaringer, som man i Sverige har høstet ved Samarbejdet mellem Arbejder og Bonde; et saadant Samarbejde, sagde Per Albin Hansson, er at bygge paa bærende Grund, ja, paa Urgrunden for en demokratisk Ordning.

Forklaringen var den, sagde Statsministeren, at Arbejderne maa være Bondens Ven, fordi der er Blodfællesskab, og fordi man har lært, at Bondens Nød er Arbejderens Nød, altsaa i Virkeligheden en Gentagelse af Bordings og Johan Nygaardsvolds